

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.402/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla jogi képviselő1) által képviselt felperes2 (felperes címe.) felperesnek, a jogi képviselő2 ügyvéd) által képviselt Alperes1 (1alperes címe) I. rendű és Alperes2 (Cím3) II. rendű alperesek ellen, gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének felelőssége iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 7-én meghozott 10.G.42.004/2020/12. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek által 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a perben az I. rendű alperes Alperes1, a II. rendű alperes Alperes2.

Kötelezi az alpereseket, hogy az állami adóhatóság felhívására egyetemlegesen fizessenek meg a Magyar Állam javára 48.000 (negyvennyolcezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. és II. rendű alperes, mint a adós1 „f.a.” adós társaság vezető tisztségviselői az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat. Kötelezte egyetemlegesen az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 228.600 forint perköltséget, valamint az állam felhívására 36.000 forint eljárási illetéket.

[2] Az ítélet indokolása szerint az alperesek 2017. június 2. napjától, az adós megalakulásától a társaság vezető tisztségviselői voltak. A felperes 2017. augusztus 30-án

élelmiszeripari termékeket szállított az adósnak, azonban az adós a számla ellenértékét nem fizette meg, így a felperes 2017. november 30-án (helyesen: december 4-én) kezdeményezte a felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja 2019. május 14. napja. A felperes az adós felszámolójánál 1.179.382 forint összegben bejelentette a hitelezői igényét, melyet a felszámoló nyilvántartásba vett. A felszámoló a 2020. május 13-án kelt egyszerűsített felszámolási zárójelentésében rögzítette, hogy az alperesek nem teljesítették a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. §-ában meghatározott kötelezettségeiket, illetve 2018. évben nem tettek eleget a beszámoló készítési, letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségüknek. A felszámoló előadta, hogy a vezetők elérhetetlenek voltak, a felszámoló részére semmilyen tájékoztatást nem biztosítottak, cégiratot nem adtak át, a zárómérleg, záró beszámoló készítési kötelezettségüknek nem tettek eleget, nem számoltak el a társaság vagyonával, így a felszámoló feljelentéssel élt nevezettekkel szemben.

[3] A felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek, mint az adós vezető tisztségviselői a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekében látták el, és ezzel a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat. Felhívta a Cstv. 33/A. § (3) és (5) bekezdésében foglaltakat, és állította, hogy az alperesek a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban meghatározott valamennyi kötelezettségüket megszegték, ezért a törvény erejénél fogva vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét az alperesek felróhatóságának vizsgálata nélkül. Bejelentette, hogy a felszámolási eljárást a Fővárosi Törvényszék a 30.Fpk.4507/2017/45. számú végzésével egyszerűsített módon befejezte és az adóst megszüntette.

Hivatkozott arra is az eljárás során, hogy az alperesek ellenkérelmükben tény- és jogállítást nem tettek azzal kapcsolatban, hogy mint vezető tisztségviselők milyen intézkedést tettek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői érdekek képviseletében, saját cselekvésüket érdemi tényállításokkal nem támasztották alá, érdemi bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő.

[4] Az I. és a II. rendű alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes perkoltségben történő marasztalását kérték.

Nem vitatták, hogy a felperes és az adós között szerződés jött létre, azonban a felperes számláját az I. rendű alperes szóban vitatta, mely vitatást figyelmen kívül hagyva a felperes kezdeményezte az adós felszámolását. Az adós működése a felszámolás következtében ellehetetlenült, nem volt módja a számla kiegyenlítésére. Utaltak arra is, hogy 2018-ban önhibájukon kívül nem tudtak eleget tenni a 2017. évre vonatkozó beszámoló elkészítésének, amely nekik nem felróható. A társaság pénzügyi, gazdasági helyzete rendezett volt. A felszámolási eljárásban az I. rendű alperes jelezte a felszámolóbiztos felé, hogy a zárómérleg elkészítésére, az iratanyag átadására határidő-hosszabbítással kíván élni, amit a felszámolóbiztos nem várt meg és büntető feljelentést tett.

Hivatkoztak a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 1:3 § (1) bekezdésében foglalt jóhiszeműség és tisztesség követelményére, valamint a Ptk. 1:4. § (1) bekezdésében foglaltakra és előadták, hogy a felperes eljárása ezen jogszabályi rendelkezésekbe ütközik.

Indítványozták a felszámolási eljárás iratainak, valamint az ügyészség előtt folyamatban lévő ügy iratainak a beszerzését, melyekből látható, hogy az adós vitatta a követelést, illetve az I. rendű alperessel szembeni vádak megalapozatlanok. Indítványozták továbbá az I. rendű alperes személyes meghallgatását.

[5] Alperesek a perben további nyilatkozatot nem tettek, a perfelvételi tárgyaláson nem jelentek meg.

[6] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes keresete alapos.

A Cstv. 33/A. § (1), (3) és (5) bekezdésében foglaltak felhívása mellett rögzítette, az iratokból megállapítható, hogy az alperesek az adós gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, míg a felperes az adós hitelezője, 1.179.382 forint összegű hitelezői igényét a felszámoló nyilvántartásba vette. A felszámoló az egyszerűsített felszámolási zárójelentésben rögzítette, hogy az adós vezető tisztségviselői nem tettek eleget a beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségüknek, a tevékenységzáró mérleget nem adták át, nem teljesítették a Cstv. 31. §-ában meghatározott kötelezettségeiket sem. Bár a II. rendű alperes telefonon felvette a kapcsolatot a felszámolóval, azonban nem tett eleget a kötelezettségeinek, így a felszámoló indítványozta velük szemben pénzbírság kiszabását és feljelentéssel élt.

Mindezek alapján megállapítható volt, hogy az alperesek a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban meghatározott valamennyi kötelezettségüket megszegték, amely alapján a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében rögzítettek alapján vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét az alperesek felróhatóságának vizsgálata nélkül.

A törvényszék rögzítette, az alperesek ellenkérelmükben nem adták elő, hogy ügyvezetőként mit tettek azért, hogy a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői érdekeket képviseljék, míg a 2017. évre vonatkozó beszámolókéészítés elmaradásának körében felhozott nyilatkozatukból – mely szerint erre önhibájukon kívül nem került sor – nem vonható le az a következtetés, hogy a hitelezői érdekeket képviselve jártak el. Mivel pedig az alperesek a törvényszék figyelmeztetése ellenére viszontválaszt nem terjesztettek elő, így a bíróságnak ezt úgy kell tekinteni, hogy a felperesi tényállítást, jogállítást, bizonyítékokat nem vitatják, a felperes kérelmét, indítványa teljesítését nem ellenzik.

Az az alperesi hivatkozás, miszerint az adós és a felperes közötti szerződés jogsértő volt, a perben irreleváns, mivel az adós felszámolásában a felperesi hitelezői igény nyilvántartásba vételre került. Az iratokból megállapítható, hogy az alperesek a Cstv. 31. § szerinti

kötelezettségeiknek nem tettek eleget, ezzel szemben nem igazolták, hogy a vezető tisztségük időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fenn állt, a vezetési feladataik ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vették. Fentiek okán az elsőfokú bíróság az iratbeszerzésre vonatkozó alperesi bizonyítási indítványokat mellőzte.

[7] Az ítélettel szemben az I. és II. rendű alperes közös beadványban élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérték. Kérték továbbá a felperes kötelezését a perköltségük megfizetésére.

[8] A jogorvoslati kérelmük indokolásában az elsőfokú ítélet jogellenességére hivatkoztak. A bíróság számára irányadó jogszabályhelyek felhívását követően előadták, a felperes által előadott tényeket az elsőfokú bíróság annak ellenére valóban fogadta el, hogy azokat az alperesek ellenkérelmükben vitatták és bizonyítási indítvánnyal is éltek. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a tényállás teljes felderítésére vonatkozó kötelezettségének, indokolatlanul, az alperesek hátrányára mellőzött több, az ügy érdemi elbírálására kiható bizonyítási indítványt.

A fellebbezésük indokolásában megismételték az elsőfokú eljárás során 2021. március 3-án előterjesztett érdemi ellenkérelmükben előadottakat, mely szerint az adós 2017. július 12-én került bejegyzésre és 2019. május 8-tól (helyesen: május 14-től) felszámolás alatt áll. Állították azt is, hogy 2018-ban önhibájukon kívül nem tudtak eleget tenni a 2017. évre vonatkozó beszámoló elkészítésének, ez nekik nem felróható, illetve az I. rendű alperes a felszámoló felé megkereséssel élt a határidő-hosszabbítás iránt. Felhívták a Ptk. 1:3 § (1) és (2) bekezdésében, illetve 1:4. § (1) bekezdésében foglaltakat is, illetve utaltak a felperessel kötött szerződés szóbeli kifogásolására, mely alapján a felperes eljárása jogszabályba ütközik.

Úgy vélték, az elsőfokú bíróság ezen tényállításokat egyáltalán nem vizsgálta, az alperesek bizonyítási indítványait kellő indok nélkül figyelmen kívül hagyta, így kérték a bizonyítási indítványokban foglaltak teljesítését.

[9] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. Állította, hogy az alperesek fellebbezése megalapozatlan, az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont következtetése, jogi álláspontja is megalapozott.

A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak felhívását követően kifejtette, az alperesek nem terjesztettek elő bizonyítási indítványt arra vonatkozóan, hogy nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a vezető tisztségük ideje alatt, vagy vezetői feladataik ellátása során a hitelezők érdekeit tartották volna szem előtt.

Hangsúlyozta, a felszámoló a zárójelentésében tényként rögzítette, hogy az adós vezető tisztségviselői nem tettek eleget az elmúlt három évben a letétbehelyezési és közzétételi

kötelezettségüknek, nem adták át a tevékenység záró mérleget, nem teljesítették a Cstv. 31. §-ban meghatározott kötelezettségeiket, a felszámolóval a kapcsolatot nem tartották, iratanyagot nem adtak át, tevékenység záró beszámolót nem küldtek és az adós vagyonával sem számoltak el. Úgy vélte, ezek teljesítésére, illetve a mulasztással kapcsolatos észrevétel megtételére a felszámolási eljárásban lett volna lehetőség.

Hangsúlyozta, jelen perben már nincs helye a felszámolási eljárásban megállapítottak vitatásának, így nem bír relevanciával, hogy az iratanyag milyen okból nem került átadásra, mint ahogy az sem, hogy a büntetőeljárás során mit teljesített az I. rendű alperes. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta, hogy a felszámolási kérelem a felek közötti szóbeli egyeztetések figyelmen kívül hagyásával került-e előterjesztésre, de nem bírt relevanciával az ügyészégi eljárás megállapítása sem. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróságnak nem volt oka bekérni sem a felszámolás, sem a büntetőeljárás során keletkezett iratokat, különös figyelemmel arra, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítandó tények körében az alperesek tényállítást sem tettek.

Hangsúlyozta azt is, az alperesek sem személyesen, sem jogi képviselőjük útján nem jelentek meg az elsőfokú bíróság által tartott tárgyaláson, így az I. rendű alperes személyes meghallgatásának mellőzésével kapcsolatos alperesi érvelés súlytalan, másrészt a fél személyes meghallgatása a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 268. §-ában foglaltak értelmében nem bizonyítási eszköz.

[10] A fellebbezés alaptalan.

[11] Az elsőfokú bíróság az ügyben a tényállást helyesen állapította meg, helytálló és okszerű az abból levont jogkövetkeztetése is. A fellebbezésben felhozottak nem adnak alapot sem az ítélet megváltoztatására, sem annak hatályon kívül helyezésére.

[12] Az ítéltábla egyetért a törvényszék jogi álláspontjával, annak megismétlése nélkül a fellebbezésben, illetve a fellebbezési ellenkérelemben előadottak alapján az alábbiakra mutat rá.

[13] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a hitelező vagy – az adós nevében – a felszámoló a felszámolási eljárás alatt keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat.

[14] A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámoló készítési, irat- és vagyónátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[15] A jelen perben a felperes a keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első mondatának második fordulatra – hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítésének más okból történő megghiúsulására – alapította, hivatkozva a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltakra is. Ebből következően a keresetben állított és a felszámoló által készített zárójelentés adataival bizonyított tényekkel szemben az alperesekre hárult annak bizonyítása, hogy a beszámoló közzétételi kötelezettség elmulasztása tekintetében önhiba nem áll fenn, és nem nekik felróható okból maradt el a 2017. évi mérleg letétbe helyezése, továbbá a Cstv. 31. §-ába foglalt kötelezettségeiket teljesítették. Ennek hiányában pedig annak bizonyítása terheli az alpereseket, hogy a vezetési feladataik ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vették. (Mivel az adós felszámolási eljárásának megindulását megelőzően más vezető tisztségviselője nem volt az adósnak, csak az alperesek, annak bizonyítása fel sem merülhet, hogy nem a vezetői tisztségük időtartama alatt következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.)

[16] Az alperesek azonban a rájuk háruló bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget. Az elsőfokú eljárás során előterjesztett érdemi ellenkérelem elnevezésű beadványukban felhozottak – melynek tartalma megegyezik a fellebbezésben előadottakkal – ugyanis nem cáfolják a felperes okirati bizonyítékokkal alátámasztott állítását, mely szerint a felszámoló a felszámolási eljárást egyszerűsített szabályok szerint fejezte be a könyvvezetés, illetve a nyilvántartások hiánya, az éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének elmulasztása, továbbá vagyon hiánya okán, ami a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulását támasztja alá.

[17] Tévesen állították az alperesek fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a tényállás teljes felderítésére vonatkozó kötelezettségének, illetve indokolatlanul, az alperesek hátrányára mellőzött több, az ügy érdemi elbírálására kiható bizonyítási indítványt. A törvényszék ugyanis külön is felhívta az alpereseket a viszontválasz előterjesztésére, és figyelmeztette a nyilatkozatétel elmaradásának a Pp. 203. § (2) bekezdésében megjelölt következményeire. Mivel az alperesek viszontválaszt nem terjesztettek elő, a tárgyaláson nem jelentek meg, így ezt a bíróságnak úgy kellett tekinteni, hogy a felperes tényállítását, jogállítását, bizonyítékait nem vitatják, a felperes kérelme teljesítését nem ellenzik, bizonyítékot nem kívánnak előterjeszteni.

[18] Helytállóan állapította meg a törvényszék azt is, hogy az alperesek ellenkérelmükben maguk sem jelölték meg, hogy milyen konkrét magatartást tanúsítottak a

hitelezői érdekek figyelembevétele körében, illetve önmagában a beszámoló közzétételének elmaradása kapcsán pusztán az önhiba hiányára való hivatkozás nem elegendő a felróhatóság hiányának az igazolására. Mivel pedig Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján éppen az alpereseket terhelte a hitelező állításával szembeni bizonyítás, mely kötelezettségüknek nem tettek eleget – e körben tényállítást sem tettek –, így helytállóan járt el a törvényszék, amikor az alperesek felelősségét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatában írt tényállás alapján megállapította.

[19] Tévesen hivatkoztak fellebbezésükben – mint ahogy az elsőfokú eljárás során is – arra, hogy az adós és a felperes közötti szóbeli vita okán a felperes eljárása nem felel meg a jogszabályi elvárásoknak, ugyanis a hivatkozott, felszámolási eljárást megelőző vita az adott kereset elbírálása körében irreleváns.

[20] Az ítéltábla nem osztja az alperesek érvelését a bizonyítási indítványok mellőzése kapcsán sem. Egyetért a törvényszék azon álláspontjával, miszerint a felszámolási iratok beszerzése jelen perben irreleváns, tekintettel arra, hogy az adós fizetése képtelensége jogerősen megállapítása került és a felperes hitelezői igényét a felszámoló nyilvántartásba vette. Úgyszintén alaptalanul sérelmezték a büntető iratok beszerzésének az elmaradását is, ugyanis a felajánlott bizonyítás a felelősség alóli kimentés körében nem bír jelentőséggel, mivel az alperesek azt nem igazolták, és nem is állították, hogy a felszámoló felé teljesítették törvényi kötelezettségüket. Nem foghat helyt továbbá az I. rendű alperes személyes meghallgatása körében előadott fellebbezési érvelés sem, ugyanis az alpereseknek az elsőfokú eljárás során lehetőségük lett volna a bíróság előtt megjelenni.

[21] A másodfokú bíróság a fentiek alapján egyetért a törvényszék jogi álláspontjával a döntést illetően, és csupán az indokolást annyiban pontosítja, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének hatályos szövege nem a hitelezői érdekek sérelmének vélelmezéséről, hanem az alpereseket terhelő bizonyítási kötelezettségről rendelkezik, ez azonban az érdemben helyes döntésre kihatással nincs.

[22] Észlelte azonban az ítéltábla, hogy az ítélet bevezető része a felperesi kereseti kérelemben írtaktól, illetve az elsőfokú eljárás során rögzítettektől eltérően tartalmazza az alperesek perbeli sorrendjét. Erre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság határozatának bevezető részét a Pp. 353. § alapján akként javítja ki, hogy I. rendű alperesként Alperes1t, II. rendű alperesként Alperes2t tünteti fel.

[23] Mivel a fellebbezés nem volt alkalmas a törvényszék érdemben helytálló ítéletének sem megváltoztatására és a kereset elutasítására, sem annak hatályon kívül helyezésére, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 383. § (5) bekezdése alapján a felmerült másodfokú perköltség megfizetésére egyetemlegesen kötelesek. Ezért megfizetni tartoznak az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerinti, feljegyzett 48.000 forint fellebbezési illetéket.

[25] A felperes másodfokú eljárási költséget nem számított fel, ezért arról az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett [Pp. 81. § (1) bekezdés, 82. § (3) bekezdés].

Budapest, 2022. március 9.

Dr. Czifra Veronika s.k. Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k. Dr. Horváth Andrea s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró